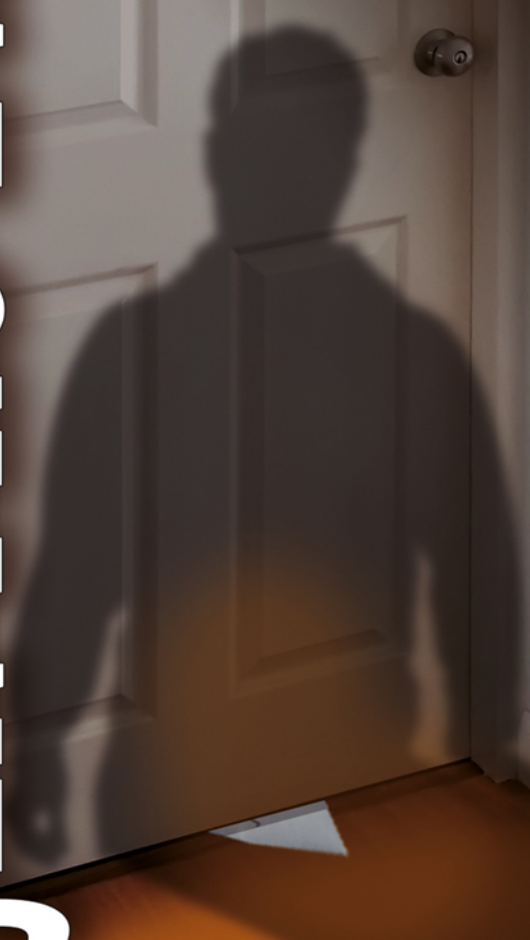

JEN PRO ZVANE

James
Datterson

AL
press

edice
KIOKAN

edice
KIO KAN

JEN PRO ZVANÉ

James
Patterson

edice
KLOKAN

Copyright © 2014 by James Patterson
Translation © Ondřej Duha, 2017
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít nebo jakýmkoliv způsobem reprodukovat bez písemného souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací nebo odkazů, které tvoří součást kritického zhodnocení.

Postavy a události v této knize jsou fiktivní,
Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, živými či mrtvými,
je čistě náhodná a autory nezamýšlená.

Z anglického originálu PRIVATE L. A.
vydaného nakladatelstvím Little, Brown and Company,
Hachette Book Group, 237 Park Avenue, New York, NY 10017
přeložil Ondřej Duha
Redakční úprava Vlasta Kohoutová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Elektronické formáty Dagmar Wankowska, *LiamART*
Vydalo nakladatelství Alpress, spol. s r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2017
shop@alpress.cz

Vydání první

ISBN 978-80-7543-581-1 (pdf)

Věnováno TK

PROLOG

Nebereme zajatce

Jedna

Byla skoro půlnoc pozdního říjnového večera na tmavé pláži v Malibu. Pět mužů, celoživotních surfařů, ztracených duší, sedělo okolo ohně v přenosné ocelové jámě zasažené do písku.

V domech za miliony dolarů postavených na křehkých útesech nebylo vidět žádná světla až na bezpečnostní žárovky. V temnotě, kam nesahalo světlo plamenů, se tříštily vlny. Zvedal se vítr a teplota klesala. Nad oceánem se rodila bouřka.

Čtyři z nich seděli opření zády o surfovací prkna zaražená do písku, srkali pivo Corona a podávali si joint toho nejlepšího, co se urodilo v kalifornském okresu Humboldt.

„Bombová travka, N. Z.,“ vydechl Wilson, který si odkroutil dva turnusy v Iráku a vrátil se domů v šestadvaceti neschopný lásky a zodpovědnosti, dobrý jen na to se sjíždět, vozit se na velkých vlnách a pronášet hluboká moudra. „S tímhle čoudem jsem zcela jistě dosáhl naprostý čistoty mysli. Vidím to všechno, sakra. Celou tu kosmickou parádu.“

N. Z., který seděl na druhé straně ohně naproti Wilsonovi, ruce nacpané do kapes červené mikiny L. A. Laker's,

měl navzdory té pokročilé hodině na očích reflexní sluneční brýle. Usmál se na Wilsona zpoza černých skel a rozježeného plnovousu. Nosní dírky měl rozšířené a slámově blond vlasy mu vlály ve větru.

„Ten pocit znám, Wilsons,“ řekl N. Z. a cvrnkl do spodní strany štítku své čepice, až to luplo. Měl chraptivý hlas s náznakem jižanského přízvuku.

„Škoda že jsem takhle fest nehulil v těch pohodovejch dnech před krizí,“ povzdechl si zasněně Zrzek a podal joint dál. „Všechno bych to viděl předem, napakoval se a užíval bych si jenom víno, ženy, zpěv a tuhle nádhernou bylinu, kterou jsi tak šlechetně přinesl do našich životů, N. Z.“

Zrzek přišel za velké krize o všechno, o dům v Brentwoodu, reprezentativní manželku, lukrativní práci. V poslední době obsluhoval v baru hotelu Malibu Beach Inn.

„Ty doby se už nevrátěj, kámo,“ řekl Drtič, opálený chlap s hrudníkem jako sud a dredy. „To je dávná minulost, kámo. Nemá cenu nad ní brečet, to ti tvůj balík stodolarovek nevrátí a mně můj surfařskej krám taky ne.“

Lovec, pátý muž, byl snědý a na hlavě měl strniště. Zamračil se, potáhl z jointu a konstatoval: „Takže to je posravným navrch jako obvykle, Drtiči. Ty bys chtěl zpátky svůj balík stovek, Zrzku?“

Zrzek zíral do ohně. „Kdo ne?“

Lovec kývl směrem k N. Z. a podal mu joint. „Jak říkal Wilson, tahle travka přináší suprový vize.“

N. Z. se znovu usmál, vzal si cigaretu a zeptal se: „Co vidíš?“

Lovec odpověděl: „Tak jo, povstaneme, obsadíme Kongres, vezmeme všechny jako rukojmí a budeme je tam držet. Uděláme to ten večer, kdy se přednáší Zpráva o stavu Unie, aby tam byli všichni počínaje prezidentem, generály a tím vši-

vým Nejvyšším soudem. Pak přinutíme celou tu bandu ubožáků hulit tuhle travku tak dlouho, dokud spolu nezačnou mluvit. A nezačnou makat místo žvanění a dohadování, kdo utratil největší balík a za co.“

„Mluvčí sněmovny bude hulit taky?“ řečtal se Wilson.

Drtič se uchechl. „Jo, z toho bongu, kterým se nám ten zaprděnej senátor snaží nacpat do zadku ty svoje moudra. Ani se nenaděje a bude ve spojení se svým vnitřním magorem.“

„To není špatnej nápad,“ řekl Zrzek a trochu se rozveselil. „Zhulenej Kongres by mohl tuhle zemi postavit znova na nohy.“

„Tak to vidíš, naprostá čistota,“ uzavřel debatu Wilson a ukázal na N. Z. Pak se mu ve tváři objevil zmatený výraz. „Hele, chlape, odkud ty ses tady vlastně vzal?“

N. Z. se objevil asi před hodinu a nabídl jim, že se s nimi za pivo nebo dvě podělí o nejlepší matroš ve státě, jistého vítěze Cannabis Cupu.

Teď se N. Z. usmál, obrátil své sluneční brýle na Wilsona a řekl: „Přišel jsem z Ústavu pro střízlivej život v Malibu Shores.“

Všichni se na něho chvíli dívali a pak zařvali smíchy. „Střízlivej život, to mě poser!“ zahýkal Wilson. „No, chlape, ty si fakt dokážeš určit priority.“

N. Z. se přidal k jejich smíchu, rozhlédl se kolem ohně, uviděl, že pláž je pořád prázdná a v domech nad ní se stále nesvíí. Využil příležitosti.

Vstal. Jeho noví kamarádi se pořád chechtali.

Fajn chlapi. A celkem neškodní.

Ale N. Z. k nim necítil ani špetku soucitu.

Dvě

„N. Z.?“ zarazil se Zrzek a utíral si oči. „Co to vlastně znamená, N. Z.?“

„Neberu zajatce,“ odpověděl N. Z., ruce zpátky v kapsách mikiny.

„Neberu zajatce?“ odfrkl si Drtič. „To je slogan nějaký raperský hvězdy? Ty seš pod těma brejlema slavnej nebo co?“

N. Z. se znovu usmál. „To je moje bojová přezdívka. Sorry, chlapi a bráchové, ale já a pár dalších lidí musíme ukázat, co umíme, aby nám ti nahoře začali naslouchat.“

Z kapes mikiny vytáhl dva glocky ráže 9 mm.

Wilson je uviděl jako první. Jeho vojenské instinkty se probudily. Veterán z Iráku se převalil a snažil se uniknout.

N. Z. usoudil, že Wilson musí jít první. Z deseti metrů mu vpálil dvě kulky do zátylku, kde mícha vstupuje do hlavy. Veterán se svalil do písku a cukal sebou ve svojí vlastní krvi.

„Co to...?“ zařval Zrzek, než ho další kulka zasáhla do krku a umlčela.

„Kurva, brácho,“ zasténal Drtič, když N. Z. namířil pistole na něho. Surfař spojil ruce jako k modlitbě. „Nezabíjej mě, prosím.“

Vrahův výraz nic neprozrazoval, když jednou stiskl spoušť každé pistole a vyvrtal Drtiči do hrudi dvě díry.

„Ty zatracenej zkurvy –“

Lovec po N. Z. skočil, aby ho srazil na zem. N. Z. uhnul stranou a střelil ho ani ne z dvaceti centimetrů do levého spánku. Lovec spadl do ohně a začal hořet.

Vrah vzhlédl k nejbližším domům. Stále temné. Vrátil pistole do kapes. Vítr foukal od severozápadu, z Tichého

oceánu, a zvedal z pláže písek, který ho bodal do tváří, když táhl ostatní tři těla k ohni a házel je do plamenů obličejů dolů. Páchlo to, jako když se pálí vlasy, jenom mnohem, mnohem hůř. Ale byl to vítaný detail, který ještě zvýší paniku.

N. Z. vytáhl z kapsy igelitový sáček na svačinu. Dřepl si, otevřel ho a vyklepal z něho něco, co vypadalo jako navštívenka. Dopadla lícem dolů do písku. Odkopl ji pod Zrzkovu nohu, posbíral šest nábojnic ráže 9 mm a strčil je do kapes mikiny. Svoji láhev od piva odnesl k oceánu, umyl ji a hodil daleko do vody.

Spokojený cvrnkl zesponu do štítku své čepice Laker's a vstoupil po kolena do příboje. Podél pláže kráčel k silnici Pacific Coast Highway, hlavu skloněnou proti větru, slané vodní tříšti a blížící se bouřce.

ČÁST PRVNÍ

Zmizelí

KAPITOLA

jedna

Krátce po půlnoci, když venku nabírala na síle první skutečná bouře sezóny, seděli jsme já a krásná Guin Scott-Evansová na pohovce v mém domě, dívali se do plynového krbu, pili prvotřídní cabernet a přátelsky se přeli o to, která filmová scéna by se dala označit jako nejvíc sexy.

Pro pořádek, tohle téma nadnesla Guin.

„*Pošťák zvoní vždycky dvakrát*,“ oznámila. „Remake.“

„Ze všech filmů, co se kdy natočily?“ zeptal jsem se.

„Jasně,“ přikývla se vši vážností. „Všemi hlasy.“

„Chceš svoji nominaci obhájit?“

Zkřížila paže, opět přikývla a usmála se. „S velkým potěšením, pane Morgane.“

Měl jsem Guin rád. V lednu, kdy jsem tu herečku viděl naposledy, měla problémy a já jí posloužil jako doprovod a osobní strážce na vyhlášení Zlatých glóbulů, kdy získala cenu za nejlepší ženskou vedlejší komediální roli. Navzdory nebezpečí, ve kterém byla, nebo možná kvůli němu, mezi námi vzniklo něco hezkého. Ale v té době jsme ani jeden z nás nebyli připraveni na vztah a zůstali jsme u vzájemného obdivu.

Dříve toho večera jsem na ni však narazil v prvotřídní restauraci Patina v komplexu Walt Disney Concert Hall, kde se účastnila narozeninové oslavy svého agenta. Dali jsme si skleničku vína na baru a smáli se, jako by od těch Zlatých glóbulů uplynul jenom týden, a ne deset měsíců.

Příští den odjížděla na natáčení do Londýna a musela toho ještě spoustu stihnout. Nějak ale skončila u mě doma u další lahve vína a debaty o nejžhavější filmové scéně.

„*Pošťák vždycky zvoní dvakrát?*“ zeptal jsem se skepticky.

„Myslím to vážně, je to úžasná scéna, Jacku,“ trvala Guin na svém. „Jessica Langeová a Jack Nicholson, manželka toho starého Řeka a tulák, jsou sami v kuchyni. Nejdřív si myslíš, že ji Nicholson chce získat násilím. Zápasí spolu. Hodí ji na řeznický blok pokrytý moukou a různými jejími věcmi na pečení. A ona křičí: ‚Ne, ne!‘

Ale pak Nicholson přijde k rozumu, pochopí, že ji špatně odhadl, a stáhne se. A Langeová tam leží celá udýchaná, mouku na rozpálených tvářích. To je ten okamžik, kdy jsi si jistý, že jsi situaci pochopil správně.

Pak Langeová řekne ‚Počkej‘ a shrne věci na pečení z řeznického bloku, aby udělala místo pro své potlačované touhy.“

„Dobře,“ připustil jsem, když jsem si to vybavil. „To bylo sexy, fakt sexy, ale nevím, jestli to byla nejžhavější scéna všech dob.“

„Opravdu?“ opáčila Guin. „Tak ji trumfni. A buď upřímný. Nech mě nahlédnout do tvé duše, Jacku Morgane.“

Předstíraně jsem se otrásl. „Cože? To se mě už snažíš přimět, abych se ti odhalil?“

„Neboj, všechno má svůj čas,“ uklidňovala mě s úsměvem a nalila si další sklenku. „Tak do toho. Ven s tím. Jmenuj tu scénu.“

„Myslím, že nedokážu vybrat jenom jednu,“ přiznal jsem.

„Tak jich jmenuj několik.“

„A co třeba *Žár těla*, celý film? Viděl jsem ho v Afghánistánu. Co si pamatuju, William Hurt a Kathleen Turnerová byli, no, spalující, ale třeba se mi to zdálo proto, že jsem byl už moc dlouho v poušti.“

Guin se od srdce zasmála. „Máš pravdu. Byli spalující a taky vlhčí. Pamatuješ, jak měli pořád mokrou a lesklou kůži?“

Přikývl jsem, nalil jsem si do skleničky zbytek vína a řekl: „Další kandidát by byl *Anglický pacient*. Ta scéna, kde jsou Ralph Fiennes a Kristen Scott Thomasová v tom pokoji ozářeném pruhu světla a koupají se spolu?“

„Rozhodně jeden z finalistů. A co *Šampon*?“

Vrhl jsem na ni pobavený pohled: „Warren Beatty na svém vrcholu.“

„Stejně jako Julie Christieová.“

Na chvíli jsme se odmlčeli a vychutnávali si ten okamžik. Pak mi zazvonil mobil.

Guin odmítavě zavrtěla hlavou. Podíval jsem se na displej: Sherman Wilkerson.

„Sakra,“ zaklel jsem. „Velký klient. Moc velký klient. Já... musím to vzít, Guin.“

„Ale já se právě chystala nominovat tu scénu z maškarního bálu ve *Spalující touze*,“ zaprotestovala.

Vrhl jsem na Guin pohled plný upřímných sympatií a lítosti, přijal jsem hovor, odvrátil se od ní a řekl: „Shermane, jak se daří?“

„Moc dobře ne, Jacku,“ odsekl Wilkerson. „Na pláži před mým domem se hemží zástupci šerifa okolo nejmíň čtyř mrtvol.“

Pohlédl jsem na Guin, zalitoval toho, co všechno mohlo být, a řekl jsem: „Už jsem na cestě, Shermane. Do deseti minut jsem tam.“

Ujížděl jsem do Malibu po Pacific Coast Highway za volantem Volkswagenu Touareg, který používám při špatném počasí, a stále jsem cítil Guininu vůni a v uších mi zněla slova, která pronesla, když ji odvážel taxík: „Už žádné další generálky, Jacku.“

Když jsem zajel k bráně domu Shermana Wilkersona, připadal jsem si jako vesnický buran, že jsem nechal Guinu odejít, a nejradši bych se obrátil a zamířil k ní domů do Westwoodu.

Wilkerson si však nedávno najal moji firmu Private Investigations, aby mu pomohla reorganizovat zabezpečení kanceláří společnosti Wilkerson Data Systems na celém světě. Zaparkoval jsem na volném místě před popínavou buggenvileou, která pokrývala zeď domu snů, jenž Wilkerson koupil před rokem pro svoji ženu Elaine. Ta však měsíc po nastěhování tragicky zemřela při autonehodě.

S hlavou skloněnou proti dešti hnanému větrem jsem zazvonil u brány, uslyšel zabzučení a sešel dolů po mokrých schodech na terasu s výhledem na pláž překypující aktivitou. Vlny se tříštily za doprovodu kvílení větru pohupujícímu různými vozidly úřadu šerifa Los Angeles, které osvětlovaly reflektory místo činu.

„Jsou v tom ohni, čtyři mrtví muži, Jacku,“ oznámil mi Wilkerson, který vyšel z posuvných dveří v přšiplášti s nasazenou kapucí. „Teď na ně není vidět přes ty plachty, ale jsou tam. Viděl jsem je dalekohledem, když se objevil první polda s baterkou.“

„Už s vámi někdo mluvil?“

„Přijdou,“ řekl. Stál dost blízko na to, abych viděl jeho rozježené šedivé obočí pod kapucí. „Místo činu sousedí s mým pozemkem.“

„Ale nemusíte se ničeho bát, je to tak?“

„Ptáte se, jestli jsem je *nezabil*?“

„Místo činu sousedí s vaším pozemkem.“

„Skoro do půlnoci jsem se zdržel v práci s několika lidmi z mého vedoucího týmu, dorazil jsem sem okolo jedné, podíval se dolů na pláž, uviděl tu baterku, podíval se dalekohledem a zavolaal vám,“ řekl Wilkerson.

„Podívám se na to,“ slíbil jsem.

„Pokud nebudete mít něco naléhavého, povíte mi o tom všem ráno, dobře? Jsem unavený.“

„Rozhodně, Shermane,“ ujistil jsem ho a potřásl mu rukou. „A pro případ, že máte zapnuté pohybové čidlo na příjezdové cestě, jede sem za mnou jeden z mých lidí.“

Přikývl. Zamířil jsem ke schodišti na pláž, ohlédl se a uviděl, jak Wilkerson vstoupil do domu a světlo ozářilo stěhovací krabice rozestavěné uvnitř.

Bud'to se chudák Sherman chystal odstěhovat, nebo se nikdy úplně nenastěhoval.

KAPITOLA

tři

Když jsem byl kousek od žluté policejní pásky, zazvonil mi mobil.

Byl to Carl Menton s přezdívkou „Kluk“, něco přes dvacet, hipster a technický maniak, kterého jsem v jedné ze svých světlých chvilek najal minulý rok jako našeho specialistu na sledování.

„Už jsi tady?“ zeptal jsem se.

„Na Wilkersonově terase,“ odvětil Kluk. „Vidím to z ptačí perspektivy.“

„Natoč všechno, co se v tomhle počasí dá. A nahraj, co budu vysílat.“

„Provedu, Jackie. Mám clonu na objektiv a díky těm světlům nepotřebuju infračervenou kameru. A snímky z tvé kamery mi už jdou na harddisk.“

„A neříkej mi Jackie,“ dodal jsem, ukončil hovor, uviděl šerifova zástupce přicházet k pásce a posunul pero připnuté v kapsičce košile. Kluk a já jsme teď viděli totéž.

„Žádáme lidi, aby se drželi dál,“ ozval se zástupce.

Ukázal jsem mu odznak. „Jack Morgan. Kdo tady velí?“

Zástupce se ušklíbl. „Možná máte vliv v losangeleské policii, ale...“

Zahlédl jsem jednoho starého přítele vycházet zpod plachet a zavolal jsem: „Harry?“

Kapitán Harry Thomas vedl v úřadu šerifa oddělení vražd. Znal jsem ho od puberty. Teď dvašedesátiletý policista býval kamarád mého otce předtím, než můj drahý tatík překročil hranici, okradl klienty a umřel ve vězení. Když už to s otcem šlo z kopce a předtím, než jsem nastoupil k námořnictvu, byl Harry Thomas jedním z hrstky lidí, kteří se zajímali o to, co se se mnou stalo.

Po Harryho vrásčité tváři se rozlil úsměv, když mě uviděl. „Jacku? Co sem, sakra, přivádí Private uprostřed bouře?“

Podlehl jsem pásku vedle našťvaného zástupce: „V ohni hoří čtyři mrtvoly a můj klient vlastní ten dům nad námi,“ řekl jsem.

„Veřejná pláž,“ namítl Harry a vzhlédl k Wilkersonovu domu. „Dost ubohá záminka být na místě činu, pokud se tedy tvůj klient nechce přiznat.“

„Je čistý. Ale když už jsem musel přerušit rande s moc krásnou ženskou a dojel až sem v tomhle nečasu, jsem zvědavý. Můžu se podívat?“

Harry zaváhal: „Ale žádné finty, Jacku.“

„Já?“

„No jo,“ ohradil se kapitán oddělení vražd skepticky. „Návleky na boty a rukavice.“

Pár okamžiků nato jsem v papírových galoších a late-xových rukavicích vlezl pod plachty natažené nad místem činu. Páchlo to tam spáleným masem. Oběti, čtyři muži oblečení jako surfaři, leželi obličejí dolů v mokřém popelu v ohništi. Forenzní technici dokumentovali scénu. Vytáhl jsem papírový kapesník a předstíral, že smrkám, než jsem jím setřel kapky deště z objektivu v peru.

Harry vysvětloval: „Našel je člověk, co tady venčil psa. Šílenství, chodit ven v téhle bouřce. Ale štěstí pro nás. Po-dařilo se nám zajistit místo činu asi hodinu po odhadované době střelby. Rozdělovat tady oheň je zakázané i s přenosným ohništěm. Bylo pravděpodobné, že si koledovali o malér. Lidi tady v okolí hodně lpějí na dodržování pravidel.“

„No tak, Harry,“ řekl jsem. „Myslíš, že by někdo vpálil do každého dvě kulky jenom proto, že si tady rozdělali oheň? Tohle vypadá profesionálně. Naplánovaná vražda.“

„Jo,“ připustil se znechuceným výrazem. „Taky mi to tak připadá.“

„Co totožnosti?“

„Všichni místní. Zapřísáhlí surfaři. Jeden je bývalý investiční bankéř, teď barman o kus dál po silnici. Druhý mladý veterán, co se vrátil z Iráku s nějakými problémy. Na zbývající stále čekáme. Neměli u sebe peněženky jako ti druzí dva.“

„Ozbrojené přepadení, které se zvrtilo?“

„Ledaže by měl některý z nich u sebe něco cenného.“

„Nebo mohli něco sdílet, třeba tajemství, a tohle byla odplata,“ uvažoval jsem nahlas a dřepl si, abych prohlédl písek okolo nohou obětí. „Musel to tady udusat déšť a vítr. Žádné stopy bot ani po vlečení těl.“

„To je všechno, co víme, dokud mi laboratoř neřekne víc,“ řekl kapitán. „Ale co se toho týče, Jacku, nečekej, že tě budu informovat.“

Harry mi tím po dobrém naznačoval, že i když jsme staří přátelé, můj čas vypršel. Už jsem se chtěl zvednout z dřepu, když jsem si všiml hořčicově žluté kartičky vyčnívající zpod jedné nohy mrtvého barmana.

Než mi v tom někdo stačil zabránit, natáhl jsem ruku a popadl ji.

„Hej, co to, sakra, děláš?“ zvolal Harry.

Rub kartičky byl prázdný. Obrátil jsem ji před kameru v peru, chvilku ji podržel, podal ji zamračenému Harrymu Thomasovi a uviděl, co je na ní napsané patnácti písmeny:

NEBEREME ZAJATCE

KAPITOLA

čtyři

Vrah skrývající se pod heslem „Nebere me zajatce“ řídil auto z půjčovny Enterprise k automatickým vratům ve městě Commerce jihovýchodně od Los Angeles. Ťukl na aplikaci ve svém iPhonu, vrata se zvedla a odhalila velký prostor s vysokým stropem a betonovou podlahu, kde se dřív nacházel servis naftových nákladáků. Na jeho konci byla troje další výsuvná vrata.

Rozhlédl se kolem: dvě bílé skříňové dodávky, šest polních lůžek, provizorní kuchyně, čtyři skládací kovové stolky sra-

žené k sobě a tvořící jednu velkou plochu pokrytou počítačovým vybavením a náradím pro kutily včetně soustruhu, brusky a svářecí soupravy se dvěma lahvemi s acetylenem.

Pět mohutně stavěných mužů zvedlo hlavy od své práce a sledovali, jak zajíždí dovnitř z deště, parkuje, vystupuje a vytahuje s kapes mikiny Laker's dva glocky. Žádný z nich se nezatvářil ani trochu znepokojeně. Ani nemrkli.

Vrah také nic jiného nečekal.

„Jak to šlo, pane Cobbe?“ zavolal jeden z nich, muž kolem dvaceti s postavou gymnasty a chováním toulavého psa, který musí bojovat o každý drobek, jenž mu život zdráhavě hodí.

„Skvěle jako vždycky, pane Nickersone,“ odpověděl vrah a položil zbraně před plešatého, hubeného Latinoameričana, ozdobeného Smrtkou vytetovanou na obou mohutných bicepsech. Byla to nová tetování a kůže okolo nich byla ještě zarudlá. „Zničte je, pane Hernandezi.“

„Provedu,“ řekl Hernandez a vzal si pistole. Položil je na pevný skládací stůl vybavený jako puškařův ponk. Na úpravu už tam čekala odstřelovací puška upevněná ve svěráku.

Menší muž něco přes třicet s odbarvenou bradkou vstal od řady iPadů připojených kabely k velkému serveru pod stoly. „Děšť narušil přenos?“

Cobb si sundal sluneční brýle. „To mi povězte vy, pane Watsone.“

Watson si brýle od Cobba vzal, otevřel skrytý prostor v rámečku a vyndal drobnou kartu SIM. Zatímco ji zasouval do čtečky připojené k jednomu z iPadů, svlékl si Cobb pytlovitou mikinu a odhalil vyrýsovanou, svalnatou postavu pod černým tričkem Under-Armor. Sáhl pod lem trička u krku. Zatahl.

Vousy, latex, blondatá paruka, celá maska vraha z pláže se sloupla a pod ní se objevil muž ke čtyřiceti s hubeným, větrem ošlehaným obličejem, z něhož čas a strážně vytesaly cosi pozoruhodného. Od levé čelisti k uchu jako květák sotva zakrytému šedými vlasy se táhly jizvy podobné vláknům pavučiny.

Byla to tvář, na jakou se nezapomíná.

Cobb to dobře věděl a v minulosti už za to pykal. Nehodlal udělat stejnou chybu podruhé. Rozložil části převleku na třetím skládacím stole a pak pohlédl na šlachovitého černocho držícího další iPad s připojenými sluchátky, která měl kolem krku.

„Jak to vypadá, pane Johnstone?“ zeptal se Cobb.

Johnson ťukl prstem do displeje iPadu. „Podle provozu, který monitorujeme, poslal losangeleský úřad šerifa na tu pláž svoje největší esa.“

„Lepší, než jsme doufali,“ poznamenal Cobb a pohlédl na pátého muže, největšího ze všech, s kudrnatými rezatými vlasy, ledově modrýma očima a neupraveným ryšavým plnovousem, se kterým vypadal jako šílený Viking. „Pane Kellehere?“

Kelleher přikývl. „Associated Press vydala před patnácti minutami zprávu o čtyřech mrtvých mužích zastřelených na Malibu Beach způsobem podobným válce gangů a hozených do ohně.“ Zmateně vzhlédl. „To nebylo v plánu, pane Cobbe.“

Cobb si ho změřil pohledem. „Upálení umocní celkový dojem a události se pohnou rychleji kupředu, pane Kellehere. Další reportáže?“

Kelleher to přijal bez dalších námitek a pokračoval: „Všechna rozhlasová zpravodajství přejala zprávu z AP.“

„Skvělé,“ řekl Cobb. „Rozjed'te fázi sociálních médií.“

Velký muž přikývl a šel se posadit vedle Watsona, který se pohladil po bradce a pohlédl s úsměvem na Cobba. „Zachytil jste v podstatě všechno. Shrnul jsem to do výstižné věty. Pěkně se nám to rozjíždí, co?“

Watson byl rozhodně nejchytřejší muž v místnosti, Cobb ho považoval za génia. Nikdy nikoho takového nepotkal: člověka, který dokázal zvládnout fyzicky mimořádně náročné úkoly a přitom šokující rychlostí vstřebávat obrovská kvanta dat. Když Watson pracoval na počítačích, bylo to, jako by s nimi byl propojený, mozek mu splynul s procesorem, schopný analyzovat, počítat a kódovat tímtež omračujícím tempem.

„Tak se na to podíváme,“ řekl Cobb a postavil se za Watsona. Ostatní udělali totéž.

Watson dal příkaz svému iPadu a na displeji se začaly přehrávat vraždy z Cobbovy perspektivy. Hernandez se zasmál, když Drtič, ten s hrudí jako sud, prosil o život.

„Je to, jako by říkal: ‚Neštví mě, brácho,‘“ komentoval to Hernandez.

Ostatní neposlouchali. Fascinovaně sledovali bleskově rychlé pohyby, kterými se Cobb ubránil poslednímu muži, jenž měl zemřít.

„Skvělá práce, pane Cobbe,“ řekl Nickerson. „Nic z toho jste nezapomněl.“

Johnson se zamračil. „Pořád říkám, že jste měl poslat jednoho z nás. My jsme postradatelní.“

Cobb se rozčílil. „Nikdo není postradatelný. Nikdy. Kromě toho, proč bych po vás chtěl něco, co bych sám neudělal?“

„To není váš styl,“ ozval se Kelleher obdivně. „Vždycky jako první dovnitř.“

„A poslední ven,“ dodal Cobb. „V tomhle jedeme všichni společně.“

„Dáme to na YouTube hned, pane Cobbe?“

Cobb zavrtěl hlavou. „Počkáme, až si to spojí s tím dopisem. Pak udeříme šokem a hrůzou.“

KAPITOLA

pět

Kluk na mě čekal na Wilkersonově promočené terase okolo půl druhé v noci, zhruba ve stejnou dobu, kdy se v médiích objevily první zprávy o vraždách.

„Máš to všechno?“ zeptal jsem se.

„Všchno, co jsi natočil,“ odpověděl Kluk a přetáhl si kapuci mikiny přes vlasy ulíznuté dozadu. „Ale z první ruky to muselo být horší. Smrdělo to hodně?“

„Strašně. Pošli ten záznam Sciovi, ať ho projde, a pak ho ulož do Wilkersonovy osobní složky.“

„Důvod?“

„Pro případ, že by někdo tvrdil, že to udělal, a my museli dokázat opak,“ odpověděl jsem a zamířil k touaregu, najednou unavený a ospalý.

Cestou domů, zatímco se světlo mých reflektorů odráželo od vody na asfaltu Highway 1, jsem uvažoval o tom, že bych zavolal Guin, ale věděl jsem, že musí za pět hodin vstávat, aby se připravila na cestu do Londýna. Potom, z důvodu, který nedokážu vysvětlit, zabloudily moje myšlenky k jedinému člověku, o kterém jsem věděl, že mu nikdy nevnadí, když zavolám v sebenevhodnější hodinu.

Natáhl jsem ruku k dotykovému displeji na palubní desce a vyvolal Justinino číslo. Objevilo se s její fotografií, kterou jsem udělal přede dvěma lety. Stála v avokádovém háji nad oceánem v Santa Barbaře. Byl podvečer. Zlaté světlo.

Foukal mírný vánek. Justine si odhrnovala vlasy z očí a usmívala se na mě.

Při pohledu na tu fotku jsem si ten den vybavil tak živě, jako bych se znovu ocitl v tom háji a od oceánu vál teplý vítr. Tehdy všechno mezi námi vypadalo dokonale a předvídatelně.

Ale pak jsme narazili znovu na tentýž problém – nedokázal jsem se jí otevřít tak, jak chtěla. Tak, jak potřebovala. Proto jsme se rozhodli, že omezíme naše vztahy na čistě profesionální úroveň. Ať už to sakra bude znamenat cokoliv.

Smutně jsem si povzdechl a pomyslel si, jestli se někdy dokážu přenést přes ženu, kterou stále miluji, ale nemohu s ní být, aspoň ne za jejích podmínek. A možná ani mých. Je to složité. Justine je psycholožka, a dobrá. Taky pro mě pracuje a –

Mobil mi zazvonil tak hlasitě, až jsem trhl volantem a touareg se smýkl ze strany na stranu. Na displeji se objevilo jméno volajícího. Dotkl jsem se přijímacího tlačítka na displeji a řekl: „Davide Sandersi, jak se daří?“

„Moc dobře ne, Jacku,“ zachraptěl Sanders. „Vlastně to stojí za prd.“

Sanders byl významný právník ze zábavního průmyslu a v nedávné minulosti několikrát diskrétně využil služeb Private. A pokaždé, když Sanders zavolał, to bylo takhle, uprostřed noci, a nutně potřeboval vyžehlit nějaký malér.

„Spíte vůbec někdy, Dave?“ zeptal jsem se.

„Ne když mám plné ruce práce s průšvihem velkým jako Titanik,“ zavrčel Sanders. „Chci si najmout Private. Vás osobně. Líbí se mi váš přístup.“

„Já...“

„Takže domluveno,“ nedal se odbýt Sanders. „V půl osmé buďte na LAX. Na heliportu. Přiveďte s sebou váš forenzní tým a někoho, kdo to umí s dětmi.“

„S dětmi? Kam poletíme?“

„Do Ojai,“ odpověděl Sanders. „Na ranč Thoma a Jennifer Harlowových.“

„Aha,“ řekl jsem.

„To aha znělo dost vylekaně,“ poznamenal Sanders, než zavěsil.

KAPITOLA

šest

Ulice v Santa Monice byly stále kluzké a větrné, když okolo čtvrt na šest ráno vystoupila Justine Smithová ze svého auto v šortkách a mikině, napila se vody a zasténala. Bolely ji i ty svaly, o kterých ani nevěděla, že je má. A přesto se vrátila pro další týrán.

Jsem snad ve svém nitru masochistka? Proto tolik pracuju, mám nulový milostný život a tělo mě bolí, jako by mě někdo zmlátil násadou od krumpáče?

Aniž by našla rozumnou odpověď, přešla Justine ulici ke světlé průmyslové budově s garážovými vraty s nápisem „Pacific CrossFit“. Justine chovala ke CrossFitu, náročnějšímu cvičebnímu programu, než jaký kdy absolvovala, protichůdné pocity. Nebyly tam žádné supermoderní stroje. Žádná zrcadla. Žádné reklamy módních značek. Jenom činky, gymnastické náčiní a kuráž podstoupit krátké, zato intenzivní lekce posilování, po kterých zůstala Justine ležet udýchaná a propocená na podlaze a pak byla několik dní rozlámaná.

Justine přišla z akademického, ne policejního prostředí, ale její současná práce v Private vyžadovala, aby byla v dokonalé formě. Takže když zjistila, že mnoho příslušníků speciálních jednotek, hasičů a policistů začalo cvičit v CrossFitu, zapsala se do nejbližší posilovny řetězce.

Prvních několik týdnů si upřímně myslela, že při cvičení umře. Ale místo aby dovolila, aby ji ten nový režim porazil, pustila se s ním do křížku se svým obvyklým zanícením. S železnou pravidelností stála první u dveří každé pondělí, úterý, čtvrtek a pátek ráno, dokonce i před bývalými příslušníky speciální jednotky námořnictva SEAL a zásahové jednotky SWAT losangeleské policie, kteří chodili na tyto časné lekce.

Po šesti měsících si musela přiznat, že jí CrossFit stále nahání strach. Co však zbožňovala, byl fakt, že se teď dokázala dvacetkrát přitáhnout na hrazdě a zvednout stodesetikilovou činku. A na břicho měla pekáč buchet. Jinak se to popsat nedalo.

Trenér otevřel dveře tělocvičny zevnitř. U chodníku zastavila modrá Toyota Camry a strnule se z ní vysoukal muž, kterého Justine nikdy předtím neviděla.

Prošla malou vstupní halou, minula šatny a vstoupila do tělocvičny samotné. Než se začala rozcvičovat, podívala se na tabuli na zdi. Když viděla posilování předeepsané na ten den, sevřel se jí žaludek úzkostí.

„Třicet zdvihů a nadhozy na čas?“ zasténal za ní mužský hlas. „To je šílené. Nemůžu se hýbat po včerejších skocích na bednu.“

Justine se ohlédla přes rameno a uviděla toho nového chlápka, okolo pětatřiceti, s kudrnatými hnědými vlasy, zastřiženým plnovousem a moc hezkýma kaštanovýma očima.

„Bolest se tady považuje za součást života,“ opáčila Justine.

Usmál se na ni. Moc milý úsměv. „Paul,“ představil se a podal jí ruku. „Tohle je moje pátá lekce.“

Opětovala úsměv, potřásla mu rukou a řekla: „Justine. Chodím sem něco přes půl roku.“

„A trpíte méně?“

„Ne,“ odpověděla. „Ani o trochu.“

KAPITOLA sedm

Jenom se to zhoršuje, pomyslela si Justine a bojovala se žaludeční nevolností, zatímco lidé všude kolem ní hekali, sténali a pouštěli na zem činky s pogumovanými závažími, které se odrážely od gumové podlahy.

Justine měla za sebou dvacet zdvihů a nadhozů s předepsanou padesátikilovou zátěží na žerdi. Velké stopky na zdi běžely. Od začátku uplynuly čtyři minuty. Jeden z bývalých příslušníků SEAL k jejímu úžasu vykřikl „Čas“ po minutě a čtyřiceti vteřinách a pak se zhroutil na zem.

Justinino horší já si nepřálo nic jiného než lehnout si tam k němu a prosit o milost. Její lepší já se však naštvalo. Nevzdala to. Bude bojovat až do konce.

Ještě deset, holka, pomyslela si, než se sklonila, aby se vřela žerď oběma rukama. Popadla ji, zatnula svaly ve středu těla a pomalu se zvedala s činkou těsně u nohou, dokud se jí žerď nedostala nad kolena. Pak zabrala nahoru, zvedla lokty a vytvořila moment setrvačnosti, kde činka jako by nevážila nic. Co nejrychleji se postavila pod činku, položila si žerď na hrud' a pak zabrala znovu a dostala ji nad

hlavu, kde ji vteřinu držela, než ji s pocitem uspokojení hodila na podlahu.

Justine se valil z čela pot. Skoro každý sval v těle ji páčil, ale usmívala se. Měla ráda to hekání, údery činek, pocit, jako když závodí s časem. Nic tak primitivního a fyzického nikdy předtím nepoznala.

Ještě devět, holka.

„Vy jste zvíře, dámo,“ vyhekl Paul o pár minut později, když se Justine podařilo vyhrabat z podlahy na nohy. Dokončila cvičení ve svém osobním rekordním čase.

„Díky,“ řekla udýchaně. „Pokud to měl být kompliment.“

„To taky byl,“ potvrdil Paul. „Právě jste mi nakopala zadek s těžší činkou.“

Justine se usmála. „Díky CrossFitu, kde silný znamená víc než štíhlý.“

Paul se zachechtal. „Asi se budu muset naučit nechat svoje ego u dveří.“

„Přesně to se tady radí.“

Stále s úsměvem se odvrátila a zamířila k šatním skříňkám a sprchám. Cestou přemýšlela o tom, jak snadno a rychle se z Justine bojující změnila na Justine flirtující. On však byl milý a skromný. A kromě toho – neměl snubní prsten!

„Justine?“

Trhla sebou a pohlédla do haly. Euforie zmizela a nahradil ji slabý pocit ztráty. Stál tam Jack a vypadal, jako by celou noc nespal.

„Jacku? Co tady děláš?“

„Dostali jsme případ, který vypadá na velkou bombu. A potřebuju tě na něm. Hned.“

Paul prošel kolem. Justininy oči zalétly k němu a zpátky k Jackovi. Zavrtěla hlavou. „Už teď mám práce nad hlavu. Není fér k našim ostatním klientům čekat ode mě, že...“

Jack popošel o krok blíž a zamumlal: „Thom a Jennifer Harlowovi.“

Justine zamrkala. „Dej mi deset minut.“

KAPITOLA

osm

O čtyřicet minut později jsme už byli připoutaní na vyklá-pěcích sedadlech přišroubovaných k vnitřní stěně vrtulníku, který Dave Sanders najal za nekřesťanské peníze. Právník, chlap jako medvěd v plátěném saku, oranžové havajské ko-šili, khaki kalhotách a sandálech, seděl vedle mě.

Po Sandersově druhé ruce se posadil doktor Seymour Kloppenberg přezdíváný Sci, prvotřídní kriminolog, který vede laboratoř Private v Los Angeles, a Maureen Rothová, známá také jako Mo-Bot. Rothová spolupracuje se Scim jako s technickým všeumělem, pálí jí to ještě rychleji než jemu a v padesáti zůstává jedním z nejbystřejších a nejvzdě-lanějších lidí, které znám. Naproti nám byli Justine a Rick Del Rio, můj nejstarší kamarád a bývalý mariňák se srdcem pitbula. Vedle Del Ria se usadili dva lidé, o kterých jsem už slyšel, ale nikdy se s nimi nesetkal. Camilla Bronsonová, udržovaná blondýna něco přes čtyřicet zaměstnaná u Har-lowových jako tisková mluvčí. Pocházela z Georgie a mlu-vila s tamním měkkým přízvukem. Vysoký, svalnatý rudo-vlasý muž okolo pětáctyřiceti byl Terry Graves, předseda správní rady Harlow-Quinn Productions.

„Chci vás upozornit, že nikdo nikam nepůjde bez našeho dovolení,“ oznámil Sanders, když jsme odstartovali, a podal mi desky. „Očekávám, že všichni podepíšete tahle prohlá-šení o mlčenlivosti, než dorazíme na ranč, Jacku.“

„To není nutné, Dave, jste krytí svými právy klienta,“ ujistil jsem ho a bojoval s celkovým neklidem, který sílil od okamžiku, co jsme nasedli do helikoptéry.

Pilotoval jsem vrtulníky v Afghánistánu. Sestřelili mě v chinooku a zemřelo hodně mužů. Od té doby jsem se ve vrtulníku nikdy necítil dobře. Pohlédl jsem na Justine, která mě pozorovala. Seznámil jsem se s ní, když jsem se snažil vyrovnat se se vzpomínkami na tu havárii, a byla jedním z mála lidí, kterým jsem dovolil nahlédnout do své hlavy. Podíval jsem se na Del Ria, který mi dělal kopilota, když jsme šli k zemi, a byl jediný, kdo kromě mě přežil. Asi jsem čekal, že bude nervózní nebo aspoň napjatý, ale jako obvykle zachovával ledový klid.

„Stejně bychom byli rádi, kdybyste je podepsali,“ utrouсила Camilla Bronsonová.

„Je tady hodně v sázce,“ souhlasil Terry Graves, sundal si brýle a odhalil zarudlé oči.

„Jak si přejete,“ řekl jsem a vzal si desky. „Povězte nám, co se děje.“

Sanders zaváhal a řekl: „Thom s Jennifer a jejich tři děti zmizeli ze svého ranče v Ojai beze stopy.“

„Cože? Jak je to možné?“ zhrzla se Justine

Del Rio si odfrkl a řekl: „Jo, *takoví* lidé prostě nemůžou jenom tak zmizet.“

Mo-Bot a Sci přikývli.

Chápal jsem a sdílel jejich pochyby. Thom a Jennifer Harlowovi byli v současnosti bez pochyby ten nejvlivnější a nejslavnější pár Hollywoodu, megacelebrity, které získaly několik Oscarů, napsaly pár bestsellerů a věnovaly svůj čas a jména dobročinným projektům na celém světě, včetně nadace, kterou samy založily a pojmenovaly „Podané ruce“ a které nashromáždily miliony pro sirotčince ve třetím světě.

Během dvacetiminutového letu na sever ke kopcům, kde leželo město Ojai, nám Sanders, Camilla Bronsonová a Terry Graves předložili to, o čem si mysleli, že bychom měli vědět.

V posledních jedenácti měsících žili Harlowovi ve Vietnamu, kde natáčeli film *Pád Saigonu*, výpravný a tragický příběh lásky a intrik, který se odehrával v posledních dramatických letech americké okupace. Thom Harlow ho napsal, režíroval a hrál hlavní roli. Jennifer Quinn Harlowová hrála hlavní ženskou roli po boku svého manžela. A jejich společnost Harlow-Quinn film také produkovala.

„Je to jejich životní projekt,“ řekl Sanders.

„Takový, který jim zaručí nesmrtelnost,“ dodala Camilla Bronsonová.

„Měli byste vidět denní práce,“ řekl Terry Graves. „Je to geniální.“

Harlowovi se vrátili z Vietnamu svým soukromým tryskáčem předchozího dne. Aby se vyhnuli paparazziům, utajili podrobnosti svého návratu a přistáli v Burbanku. Jejich právník, tisková mluvčí a hlavní producent je tam již čekali. Harlowovi vypadali vyčerpaně po dlouhém letu a natáčení v exteriérech. Byli však odhodlaní dokončit hlavní filmování v nahrávacím studiu Warneru, které mělo začít příští měsíc.

„Takže *Pád Saigonu* je projekt Warneru?“ zeptala se Justine.

Terry Graves zavrtěl hlavou. „Jenom se na něm spolupodílejí. Žádné jiné studio ve městě s tím nechtělo mít nic společného. Mysleli si, že je to příliš riskantní projekt, spíš umělecký než komerční. Warner jim jenom poskytl své jméno na znamení díky za to, kolik peněz za ta léta studiu vydělali.“

Camilla Bronsonová ho doplnila: „Thom a Jennifer získali peníze od soukromníků a přidali svoje fondy.“

„Kolik to dělalo?“ zeptala se Mo-Bot.

Tisková mluvčí a producent pohlédli na Sanderse. Právník poposedl na sedadle, pohlédl na Justine, která podepisovala prohlášení o mlčenlivosti, a řekl: „Zatím se utratilo šedesát z celkových třiadevadesáti.“

„Jejich peníze?“ zeptal se doktor Sci šokovaný stejně jako já.

„Jde o většinu jejich majetku,“ potvrdil Sanders.

„Ale byli o úspěchu *Pádu Saigonu* naprosto přesvědčení, vlastně byli tím filmem posedlí,“ vysvětlil Terry Graves.

Camilla Bronosonová přikývla a řekla: „Thom a Jennifer měli jen dvě možnosti – buďto vytvoří mistrovské dílo a zbohatnou, nebo přijdou o všechno.“

Sanders dodal: „Upřímně řečeno, sešel jsem se s nimi na letišti, protože jsem zoufale potřeboval, aby mi vysvětlili, proč náklady na *Pád Saigonu* ohrozily jejich schopnost zachovat si svůj současný životní styl.“

„Chcete tvrdit, že jsou na mizině?“ zeptal jsem se.

„Ne tak docela. Ale balancují na ostří nože.“

KAPITOLA

devět

Zatímco se pod námi míhala jihokaliifornaská krajina, Sanders pokračoval: „Na letišti jsem jim popsal jejich kritickou finanční situaci, nic jsem jim nezatajil. Řekl jsem Thomovi a Jennifer, že musejí přijmout drakonická opatření, nebo budou čelit bankrotu.“

„Jak na to reagovali?“ zeptala se Justine.

Terry Graves řekl: „Thom se tvářil nezaujatě a prohlásil, že to mají pod kontrolou, že se objevil nový investor, který se zavázal k dokončení *Pádu Saigonu*.“

„Prozradil, kdo ten investor je?“ zeptal jsem se.

Producent potřásl hlavou a tvářil se podrážděně. „Thom už je takový. Rád bezdůvodně dělá záhadného.“

„Tvůrčí napětí,“ vysvětlila Camilla Bronsonová. „Thom – a tohle je mimo záznam – věří v zatajování informací. Dělá to každému. A Jen taky. Věří, že tak udrží lidi ve střehu.“

„Dobře, a co se stalo pak?“ vyvídal jsem dál.

Sanders odpověděl: „Prohlásili, že jsou vyčerpaní, a odjeli s Cynthií Mainesovou, jejich osobní asistentkou, ve dvou pronajatých suburbanech. Měli v plánu šestidenní odpočinek na ranči.“

Terry Graves se zatvářil, jako by kousl do něčeho kyselého. „To je jim podobné. Věděli, že máme na celý týden naplánované schůzky – byli přece devět měsíců v cizině, proboha – ale oni si prostě oznámí, že to bude muset všechno počkat, odjedou a nechají nás ve štychu.“

„Jen si myslela, že si to děti zaslouží,“ vysvětlovala Camilla Bronsonová. „Že jim šest dní pomůže se aklimatizovat.“

„Každopádně to bylo naposledy, co jsme o nich slyšeli,“ poznamenal Sanders.

„Tak jak vlastně víte, že zmizeli?“ zeptala se Justine. „Přiletěli teprve přede dvěma dny, ne?“

Tisková mluvčí Harlowových řekla: „Pravda, ale přestali reagovat na telefonáty, textovky i e-maily.“

„Kdy?“

„Předevčirem večer,“ odpověděl producent. „Včera jsem jim celý den volal na jejich soukromé mobily včetně Cynthiina, ale nikdo mi to nevzal.“

Právník Harlowových dodal: „Nakonec, okolo půlnoci, zvedla pevnou linku na ranči Anita, jejich hospodyně.“

Hospodyně tvrdila, že se právě vrátila na ranč se dvěma dalšími členy personálu. Harlowovi jim dali desetiměsíční volno za sníženou mzdu a během jejich nepřítomnosti se o ranč staral správce.

„Podle Anity je ranč prázdný,“ řekl Sanders. „Prý se dalo poznat, že tam Harlowovi nedávno byli, ale teď tam nejsou. Nikdo z nich. Požádal jsem ji, aby se ničeho nedotýkala a aby ona i ostatní šli do svých pokojů a počkali na mě. Pak jsem zavěsil a zavolał tobě, Jacku.“

„Tak si to shrneme,“ řekl jsem a snažil se srovnat si v hlavě fakta, ne domněnky. „Nepohřešují se jenom Harlowovi s dětmi, ale také jejich asistentka “

„Cynthia Mainesová,“ doplnila Camilla Bronsonová. „Ano, ta taky zmizela.“

„A ten správce?“

„Podle všeho i on,“ řekl právník.

„Nikdo jiný?“ zeptala se Justine.

Sanders zaváhal a odpověděl: „O nikom dalším nevíme.“

„Jak víte, že prostě neodjeli někam na dovolenou?“ ozvala se Mo-Bot.

„Protože se na stránkách TMZ ani jiných webech o celebritách ještě neobjevilo, že je někdo našel,“ vysvětlil Terry Graves.

„Tak dobře,“ připustil jsem skepticky. „Co žádost o výkupné?“

„Možná je nějaká na ranči. To zatím nevíme,“ promluvil právník

„Nechci zpochybňovat tvůj úsudek, Dave,“ řekl jsem. „Ale proč nezavolat FBI? Pátrání po zmizelých osobách mají v náplni práce.“

„To nemůžeme udělat,“ zaprotestovala Camilla Bronsonová. „Aspoň dokud nezjistíme, co se děje.“

Sanders přikývl. „Netušíme, co se stalo, a dokud to nebudeme vědět, policii k tomu nepustíme.“

„Jde taky o peníze, co?“ podotkl jsem. „Kdyby investoři *Pádu Saigonu* zjistili, že Harlowovi zmizeli, propuklo by peklo.“

Terry Graves ztuhl, ale konstatoval: „To pochopitelně nechceme.“

Napadlo mě, jak intenzivně můžeme pátrat po zmizelých, aby se o tom nedozvěděli federálové, nepřevzali to a nevyšachovali nás. Fakt, že šlo o celebrity, riziko ještě zvyšoval. FBI milovala případy celebrit.

„Tak dobře,“ souhlasil jsem nakonec. „Ale jestli objevíme jakékoliv stopy násilí, uvědomíme policii i federály.“

Než mohl někdo z nich odpovědět, vrtulník se zhoupł a náhle ztratil výšku. Na okamžik jsem se ocitl zpátky v chinooku těsně poté, co nás zasáhla pozemní palba, a rotor nad námi se rozpadl. Rychle jsem pohlédl na Del Ria, který řekl, jako by si ničeho nevšiml: „Možná se pletete. Třeba Harlowovi zmizeli v přestrojení na nějaké neznámé místo a podařilo se jim uniknout paparazziům.“

„V žádném případě,“ odvětil Sanders. „Zkontroloval jsem výpisy z karet Harlowových. Neutratili ani cent od chvíle, kdy před odletem z Ojai zaplatili za palivo.“

„Což je naprosto přesvědčivý argument,“ dodala Camilla Bronsonová.

„A proč?“ zeptal se Kloppenberg.

Tisková mluvčí odpověděla: „Protože Jennifer Harlowová je proslulá svojí posedlostí nakupováním.“

KAPITOLA deset

„Je to pravda,“ potvrdil Sanders. „Harlowovi, a hlavně Jen, používají kreditky mockrát za den. Ale od předvčerejšího večera nic.“

Za oknem vrtulníku už bylo vidět ranč Harlowových, nadpozemsky krásné místo s rozlehlým bílým obytným domem, zahradami, fontánami, stodolami, stájemi a dalšími budovami obklopenými pastvinami pro koně a háji mandlovníků, pomerančovníků a pekanových ořechovců.

Než jsme přistáli, zahlédl jsem na příjezdové cestě dva suburbany. Když už rotor zpomaloval, konečně jsem povolil zařáté pěstě. Hlavou se mi honily nejrůznější myšlenky. Nehoníme se za přeludem? Nesedí právě Harlowovi uvnitř u snídaně?

Když jsem vystoupil z vrtulníku za Sandersem, Camillou Bronsonovou a Terryem Gravesem, vyběhly z jedné vedlejší budovy tři Latinoameričanky ve středním věku, oblečené do hnědých stejnokrojů.

Tisková mluvčí, producent a právník okamžitě změnili směr a šli ženám naproti s mým týmem v patách.

„Nemluvily jste s nikým?“ ujišťovala se hned Camilla Bronsonová.

Všechny tři divoce zavrtěly hlavami. Nejvyšší, která měla na blůze vyšité „Anita“, se dušovala: „Ne, přísahám. Udělaly jsme, co pan Sanders nařídil. Šly jsme do našich pokojů a nikomu nic neřekly. Čekaly jsme na vás. Nespaly jsme.“

„Budeme to dál držet v tajnosti,“ řekl Sanders.

Tisková mluvčí pohlédla na mě a podotkla: „Ty hyeny od tisku by se na ně sesypaly hned, jak bychom to zveřejnili.“

„Kromě toho zatím vlastně nic nevíme, že?“ dodal Terry Graves.

Následovali jsme ho. Za sebou jsem uslyšel Sciho pošeptat Mo-Bot: „No, uvažoval jsem o únosu mimozemšťany, zelenými mužičky, kteří chtějí experimentovat s nejkrásnějšími lidskými bytostmi na světě. A co tipuješ ty, Maureen?“

„Přízraky? Přenos ektoplasmy?“

Musel jsem potlačit úsměv.

„Koho zavoláte?“ zašeptal Kloppenberg. „Krotitele duchů z Private!“

Pohlédl jsem přes rameno a uviděl, jak se ti dva šklebí svým vtipům. Del Rio a Justine skrývali úsměvy.

Sanders se odvrátil od třech Mexičanek. „Je tady snad něco k smíchu?“

„Ne, Dave,“ řekl jsem vážně. „Vůbec nic.“ Pohlédl jsem na Justine. „Ty vyslechneš personál.“ Pak na Del Ria. „Ty si vezmeš na starost okolní budovy a bezpečnostní systém. Sci, Mo-Bot a já půjdeme dovnitř.“

„My jdeme dovnitř taky,“ prohlásila rázně Camilla Bronsonová.

„Byl bych radši, kdyby ne,“ požádal jsem je. „Aspoň ne dokud neprovedeme počáteční prohlídku.“

„Nepřipadá v úvahu,“ odsekla tisková mluvčí ledově a následovala Sciho a Mo-Bot k verandě. Terry Graves a Sanders šli za ní.

Než jsem stačil něco namítnout, vyjekla Justine potěšením. Odkudsi se vynořila fenka anglického buldoka, funící a neklidná, s bílou srstí a tlapkami špinavými, jako by hrála v hlíně.

„To je slečna Stella Kowalski,“ vypravila ze sebe Anita a oči se jí zalily slzami, zatímco Justine šla fenku pohladit.

„Patří dětem. Miguelovi. Toho psa brali všude s sebou. I do Vietnamu. Tohle není dobré. Je to terapeutický pes. Miguel... ji miluje.“

Vtom začal buldok žalostně kňučet.

KAPITOLA jedenáct

Prvotní prohlídka obytného domu ranče nám trvala několik hodin. Většina pokojů zůstala ještě neobývaná a nábytek byl zabalený do igelitu. Hlavní místnosti však vypovídaly o tom, jak se unavená rodina snažila znovu usadit po dlouhé cestě a navázat na přerušovaný život.

Kuchyňskou linku pokrývalo špinavé nádobí s nedojedným jídlem a sklenice se stopami zaschlého červeného vína. Lednička byla plná zeleniny, ovoce, krabic sojového mléka a nejrůznějšího bezlepkového pečiva. Odpadky v lisu páchly kuřecí krví. V mikrovlnce, na které blikalo „Dokončeno“, stál hrnek se studenou kávou.

Telefonní záznamník byl plný vzkazů od Camilly Bronsonové, Terryho Gravease, Sanderse a několika asistentů produkce, střihačů a módních návrhářů, kteří se všichni omlouvali, že obtěžují, ale prahli po několika minutách jejich času. V televizi v pokoji vedle kuchyně čelil Scooby-Doo bez zvuku další falešné příšeře. Chodbu vedoucí ke garážím lemovaly důkazy legendární nákupní vášně Jen Harlowové: hromady narovnaných neotevřených krabic, nové a starší zásilky z různých internetových obchodů. V garáži jsme našli auta bez kol postavená na podpěrách, jejichž na míru šité plachty je identifikovaly jako bugatti, maseratti, klasic-kou corvettu a dva land rovery.

„To nesedí,“ ozval se Terry Graves s neskrývanými obavami. „Thom se mi zmínil, jak se těší, až se projede v oblíbené corvettě.“

Po celém domě visely fotografie slavného páru. Na většině z nich manželé pózovali ve společnosti politiků nebo různých hollywoodských magnátů na slavnostních předávaních cen.

Několik momentek ukazovalo pár s jejich třemi dětmi, třináctiletou Malií adoptovanou v Etiopii, jedenáctiletou Jin adoptovanou v Číně a osmiletým Miguelem adoptovaným v Hondurasu, který se narodil s vážným rozštěpem patra. Další snímky zachycovaly Thoma, Jennifer nebo oba v odlehklých a chudých zemích, kde pózovali se skupinkami usmívajících se dětí nebo drželi v náručí chřadnoucí miminka.

Camille Bronsonové se při pohledu na ně zachvěl horní ret: „Proboha, co se jim stalo? Byli to tak dobří lidé.“

Nechal jsem ji tam a vydal se do západního křídla domu, kde byly pokoje pro hosty, supermoderní posilovna, vnitřní bazén a kino pro dvacet lidí. Bazén byl prázdný a posilovna i kino vypadaly nepoužívaně.

V chodbě vedoucí do východního křídla se dvěma pokoji na každé straně a hlavní ložnicí Harlowových na konci se svítilo. Pokoj napravo, nejbliž ke společným prostorám, patřil Malií. Na podlaze ležely její poloprázdné kufry. Mezi postelí a nočním stolkem zůstal zapadlý iPhone 4 s vybitou baterií. Lůžkoviny byly pomačkané a ohrnuté ke straně, jako by dívka vstala, aby se napila vody, šla na záchod nebo prostě nechala postel ráno neustlanou.

Jinin pokoj přes chodbu vypadal mnohem chaotičtější, oblečení leželo na hromádkách na podlaze a rozházené po

nábytku, postel s nebesy pokrývaly plyšáci a další zvěřinec byl na prádelníku.

Miguelova ložnice však byla jiná, dokonale uklizená, s postelí ustlanou se skoro vojenskou přesností. Když jsem prošel kolem ní, ucítil jsem ve vzduchu štiplavý zápach. Začichal jsem a brzy jsem našel jeho zdroj. Někdo se do postele vyčural.

Pokoj naproti Miguelova byl prázdný, matrace nepovlečená, příkrývky složené v plastových ochranných obalech. Napadlo mě, jestli nečeká na čtvrtého sirotka, kterého Harlowovi možná plánovali adoptovat.

Došel jsem k ložnici rodičů, prostého, elegantního prostoru s křídlem Steinway v jednom koutě, policemi přetékajícími knihami, obrovskou týkovou postelí se zářivě bílým povlečením a složenou peřinou. Z arkýřového okna byl výhled do sadu. Na vnitřní zdi ložnice viselo několik obrazů a šest nebo sedm zrcadel, nepochybně podle zásad feng-šuej.

„Našla jsem Oscary,“ zavolala na mě Mo-Bot, když vyšla s rukama za zády z prostorné šatny napravo ode mě. „Byli zabalení do novin a zastrčení vzadu na jedné z Jennifěriňých polic. Dokážeš si představit, že by tohle někdo udělal s Cenou akademie, Jacku?“

„Harlowovi si na své slávě nezakládali,“ konstatoval Sanders, který přišel za námi s Camillou Bronsonovou a Terryem Gravesem.

„Neměřili sami sebe podle veřejných ocenění,“ dodal Terry Graves. „Ve svém nitru lpěli jen na kvalitě své práce.“

„Když to říkáte,“ odpověděla Mo-Bot nepřesvědčeně. „Víte, co jsem našla na těch Oscarech?“

„Nemám tušení,“ utrousila tisková mluvčí. „Jak jsem řekla, Jennifer má od všeho něco.“

Mo-Bot se ušklíbala a zpoza svých zad vytáhla poměrně velký a anatomicky realistický robertek s přísavkou na zadním konci.

KAPITOLA dvanáct

„Víte, proč to na ně zabere?“ zeptal se Cobb, zatímco Nickerson brousil nůž s krátkým, zlověstně vypadajícím obsidiánovým ostrím. „Zabere to proto, že i když se chovají jako velká zvířata z radnice, uvnitř jsou jako zbabělí vesničtí starostové: omezení, předvídatelní, a proto podléhající strachu. Strach pramení z hlouposti, což je užitečné, jak dobře víte.“

„Přesně tak, pane Cobbe,“ odpověděl Nickerson a otočil ostří. „Ospravedlnitelné ve válečném stavu.“

Byli v té samé garáži v City of Commerce. Johnson spal na jednom z polních lůžek. Kelleher a Watson pracovali na počítačích. Hernandez sledoval překapávač na kávu a vtíral si mast do nového tetování.

Cobb udělal z prstů pistoli, namířil ji na Nickersona a řekl: „Naprosto ospravedlnitelné v dobách jako tahle. Lidé, kteří mají moc, se musejí chovat jako červi, aby ji získali. My jenom pouštíme elektřinu do hlíny, ve které žijí, zahříváme ji a nutíme je vylézt na povrch a kroutit se na denním světle. Pak je dostaneme.“

Přišel Hernandez, postavil před Cobba hrnek a zeptal se: „Se vši úctou, proč lékárna? To je místo, které má maximalizovat naše úsilí?“

Cobb přešel prsty po pavučině jizev na levé straně obličeje a změřil si Hernandezze chladným pohledem. Hernandez byl odvážný až na hranici zbrklosti, což z něj dělalo jed-

noho z Cobbových nejlepších, a zároveň nejhorších mužů. Měl také úžasné fyzické schopnosti a vyprovokován by bojoval až do své smrti, ale měl sklony odchylovat se od plánu, i když to nebylo nutné. A nedokázal vidět věci v plné šíři, což byla podle Cobba hlavní charakterová a intelektuální vada.

„Pro tuhle práci, pane Hernandezi, nechceme nic, co by mohlo být chápáno politicky,“ řekl Cobb nakonec. „Jinými slovy nic symbolického. Žádná prohlášení. Takže proč lékárna? Je obyčejná. Je všední a lidé se snadno ztotožní s tím, co se tam stane. Strach, panika a tlak vzrostou. Chceme, aby měl každý občan L. A. pocit, že je jeho každodenní život v ohrožení.“

Tím ukončil debatu, odvrátil se od Hernandezze, pohlédl na hodiny na zdi – čtrnáct nula nula – a nařídil: „Dobře, pane Watsone, pošlete to na internet.“

„Rozkaz, pane Cobbe,“ řekl Watson a začal zadávat příkazy do svého iPadu. „Pošlu to přes servery v Indii, Pákistánu a Hongkongu. Nehrozí, že by někdo získal naši IP adresu.“

Cobb mu rozuměl. „Postarejte se, aby to putovalo co nejsložitější cestou. Je to jako při práci. Žádné rutinní postupy. Nepřetržitě je měňte.“

„Založil jsem facebookový profil,“ oznámil Kelleher, otočil se na své židli a pohládl si ryšavou bradku. „Líbí?“

Cobb pohlédl na iPad před tím velkým chlapem. Displej zaplňovala facebooková stránka s titulkem NEBEREME ZAJATCE: Tváře války, L. A.

„Skvělé,“ pochválil ho Cobb. „Ukažte jim jejich ignoranci, zasejte do nich virtuálně strach. Já si půjdou zdřímnout, než se to celé naplno rozběhne.“

„Šestnáct nula nula?“ zeptal se Hernandez.

„Ano,“ přitakal Cobb, došel k polnímu lůžku, lehl si a jednou paží si zakryl oči. V zájmu přežití už dávno naučil své tělo a mysl vypnout na povel. Když to Cobb udělal tentokrát, zřítíl se do hluboké, temné propasti, která po hodině ustoupila snům.

Byla noc. Chladný vítr voněl kouřem ze dřeva a tabáku, vroucí kávou, koňským potem a pouští. Pod vysokými botami křupal písek a kamení. Těsně předtím, než tmu prořízly záblesky výstřelů, se rozštěkali psi.

Ženy a děti začaly křičet. Ve svém snu slyšel Cobb muže prosit o milost. Ten křik a prosby v něm nevyvolávaly nic než uspokojení a s ním rostla vlna spravedlivého hněvu, která se vzdmula, když jeho mysl ozářila první exploze a otrásla jeho tělem tak silně, až si na okamžik myslel, že ho zasáhl raketový granát.

Pak se Cobb vymrštil a instinktivně popadl za hrdlo muže, který mu třásl ramenem. Watson zachroptěl a pohlédl na něho vypoulenýma očima.

„Ne, pane Cobbe!“ křikl Kelleher a chytil ho za zápěstí. „To je v pořádku.“

Cobb se probрал ze snu a pomalu pustil Watsonův krk.

„Šíří se to po internetu jako virus,“ přehlušil Kelleher kašlajícího Watsona.

„Už?“ zeptal se Cobb, posadil se a setřásl rozespalost. Stáli tam i Johnson a Nickerson.

Watson zaskřehotal chraplavým hlasem: „Po hodině dvacet jsme měli sedm a půl tisíce kliknutí na YouTube.“

Kelleher se usmál. „A dva tisíce lajků na Facebooku.“

„Ta čísla ještě porostou,“ poznamenal Cobb.

„Rozhodně,“ potvrdil za ním Hernandez. „A zatraceně rychle.“

Cobb se ohlédl, jenže nespatriil plešatého Hernandeze, ale blondatého a vousatého člena skupiny Nebereme zajatce, který si nasazoval zrcadlovky, aby dokončil svůj dokonalejší převlek.

Cobb se usmál: „Perfektní v každém směru, pane Hernandezi.“

KAPITOLA třináct

„Řekněme to takhle,“ vyštěkl Sanders, celý rudý po prvotním šoku, když uviděl robertek v Mo-Botině ruce. „Soukromé, no, potřeby Jennifer Harlowové vás vůbec nemusejí zajímat.“

„Možná ano, možná ne,“ odsekla Mo-Bot. „V její šatně jsou zásuvky plné erotických hraček. V jeho taky.“

Camilla Bronsonová zbledla. „O tom se nesmíte nikomu zmínit!“

Zopakovala to snad šestkrát během té čtvrt hodiny, kdy jsme objevovali v šatnách Harlowových robertky nejrůznějších druhů a velikostí, anální kolíky, vakuovou pumpu, kroužek na penis a umělou vagínu. Byla tam také sexuální houpačka a něco, co vypadalo jako gymnastický kůň se silným motorem uvnitř a mechanickým penisem vysouvajícím se z horní části.

„Něco takového jsem ještě neviděl,“ poznamenal jsem.

„Říká se tomu sybian,“ vysvětloval Sci, který právě vešel do místnosti. „Ten umělý penis se nepohybuje jenom nahoru a dolů, ale může i rotovat a zavrtávat se.“

„A to víš jak?“ zeptala se ho Terry Gravesová.

„Kit-Kat takový má,“ odpověděl Kloppenberg věčně.

Sanders se zamračil. „Kdo je sakra Kit-Kat?“

„Sciho virtuální přítelkyně,“ vysvětlila Mo-Bot.

Protože jsem nestál o to probírat sexuální život mého hlavního kriminologa, který sestával z internetového video-sexu se ženou z naší stockholmské pobočky, rychle jsem změnil téma a zeptal se: „Našel jsi něco v kuchyni, Seymoure?“

Sci přikývl. „Dost plísně a bakterií, aby se dalo říct, že to špinavé nádobí někdo použil před šestatřiceti až čtyřiceti hodinami. Jakmile se vrátíme do laboratoře, budu ti moct dát přesnější odpověď.“

Šestatřicet až čtyřicet hodin. To znamenalo, že Harlowovi opustili dům dobrovolně, nebo nedobrovolně zhruba dva dny poté, co se vrátili z Vietnamu. Co se stalo v těch dvou dnech?

Opustil jsem ostatní a znovu prošel dům ve snaze najít cokoli, co jsem při první prohlídce přehlédl. Pokoušel jsem se představit si, co se mohlo odehrát, než rodina zmizela. Odešli dobrovolně, nebo před namířenou zbraní? V jakém autě odjeli? A co správce a ta osobní asistentka, Cynthia Mainesová?

Měl jsem víc otázek než odpovědí a sílící pocit, že mi uniká něco, co mám přímo před očima. Ale na druhou stranu, jen málo z té scény mi dávalo smysl. Nenašli jsme žádné známky násilí, žádný náznak, že je někdo odvedl proti jejich vůli, žádnou krev, rozbitý nábytek, a už vůbec jakýkoliv požadavek výkupného.

Tak co se tady stalo?

V suterénu pod východním křídlem jsem objevil střížnu s pěti velkými monitory připojenými k hlavnímu serveru a supermoderním stříhacím a mixážním pultem. Zkusil jsem dveře za pultem. Byly zamčené.

Obrátil jsem se, přelétl pohledem po elektronice ve střížně a pak mi to došlo. V domě nebyly žádné počítače, stolní, notebooky ani tablety. Ani mobily, až na ten vybitý iPhone v Maliině pokoji.

Byla to bohatá rodina v domě vybaveném supermoderními technickými vymoženostmi. Nic než ten jeden mobil? Nemožné. Takže počítače zmizely také. Ale musel tu přece být nějaký zálohovací systém, ne? Přinejmenším připojení na cloud.

Už jsem se chystal najít Mo-Bot a trojici, které jsem začal říkat „Tým Harlow“, aby se do té záhady pustil, když mě našel Del Rio.

„Prošli jsme domek správce Hectora Ramona, Jacku,“ řekl. „Je jako hlavní dům, používaný, ale opuštěný. Našli jsme tam jenom mňoukající kočku.“

„Žádné známky zápasu?“

„Nic,“ potvrdil mi.

„Třeba na to Sci nakonec kápl. Možná to byli opravdu mimozemšťani, kdo vyděsil toho buldoka, nechal zmizet všechny obyvatele a počítače.“

„Jo, snad, až na to, že předminulou noc na dvě hodiny buď vypadla elektřina, totálně selhal bezpečnostní systém nebo alarm deaktivovali naprostí profíci.“

KAPITOLA čtrnáct

Já, Del Rio, Sci, Mo-Bot, Sanders, Camilla Bronsonová a Terry Graves jsme se směstnali v malé místnosti vedle garáže a dívali jsme se na velkou obrazovku rozdělenou na deset obdélníků. V každém z nich běžel jiný záznam

bezpečnostních kamer rozmístěných po celém ranči, u brány, poblíž stodol, nad každými vnějšími dveřmi a na střeších, odkud zabíraly okolní pozemky.

„Celkem propracovaný systém,“ poznamenal Del Rio, jehož většinou nezaujme žádný systém, který sám nenavrhl. „Několikanásobné jištění. Připojení přes satelit i přes kabel. Tlakové senzory v plotech. Lasery na chodbách. Optická vlákna v oknech. Bezpečnostní místnost vedle hlavní ložnice.“

„Žádnou jsem neviděl,“ namítl Sci.

Del Rio poklepal na obdélník, na kterém bylo vidět místnost s pohovkami, lednicí a dvěma sadami paland. „Vchod je u Jennifeřiny šatny. Vypadá to jako nějaká pevnost. Ale zjevně se do ní nedostali.“

„Což znamená, že se něco stalo s bezpečnostním systémem?“ zeptala se Mo-Bot. „Takže je nevaroval?“

„Opravdu se něco stalo,“ souhlasil Del Rio. „Prošel jsem záznamy ve dvou počítačích, které to celé řídí. Předminulý večer v sedm dvacet sedm celý systém zkolaboval, zálohování selhalo a policie ani firma, která ho nainstalovala, nedostaly žádnou zprávu.“

„A to byl kdo?“ zeptal jsem se.

Del Rio se zatvářil kysele. „Nebude se ti to líbit.“

Nevěřicně jsem naklonil hlavu ke straně. „Tommy?“

„Nebo aspoň jeho lidi.“

„Kdo je Tommy?“ otázala se Camilla Bronsonová.

„Můj bratr,“ odpověděl jsem.

„Ten chlápek z novin?“ zasténal Sanders. „Co se zapletl do té vraždy?“

„Přesně ten,“ řekl jsem.

Jaká byla pravděpodobnost něčeho takového? Můj bratr jim navrhl a nainstaloval systém a ten selhal?